

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercfeny

II. évfolyam, 5. szám, 2008. május

Interjú

Beszámoló

Sci-Fi

Fantasy

Horror

Filmajánló

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

**Lidércfény HQ, Anonymus Chynewa, Túri András,
Jimmy Cartwright, Lord Faustus, Fényhozó,
Kósza, Ida, Kira, Tim Shaw, Kovács György**

Köszöntő

Tisztelt Olvasók!

Mozgalmas hónap van a Lidércfény mögött, ráadásul még nincs is vége.

Beüzemeltünk egy új, már tesztelhető oldalt Fantasy Portál néven, ahová - mint az a nevéből is kiderül - fantasy stílusú írásokat lehet beküldeni. Ráadásul ezt egy regisztráció után bárki megteheti, nem kell várni a szerkesztőkre.

Május másodikán a III. Ízirájder Motoros találkozón újjászülött egy nagy név, folytatta építkezését egy másik. Az élményeket a zenerovatban örökítettük meg.

Túl vagyunk a II. Civil Téren, amely idén sokkal jobban sikerült, mint tavaly. Erről már egy képes beszámolót is olvashattok az folyóirat hasábjain.

Előttünk áll még azonban az eddigi legnagyobb dobásunk, egy drámaelőadás, melynek plakátja a hátsó borítónkat díszíti. Egyelőre csak bízni tudunk a sikerében, bár az előhangok igen pozitívak. *(Az Országos Diákszínjátészó Találkozó regionális döntőjén a darab továbbjutott az országos döntőre, és minden egyéni díjat is megnyert. A dombóvári döntőn harmadik helyezést ért el.)*

Jelen számunkban széles választékát kínáljuk az olvasnivalónak, szinte minden műfaj képviselteti magát.

Van most is könyvajánló, igaz, csak egy, de az jó hosszú.

Filmajánlónkban viszont az eddigiektől eltérően a dokumentum műfaj egy különleges képviselője jelenik meg.

Végül, de nem utolsósorban interjúnkban megszólaltattuk Scholtz Róbertet, a Lidércfény AKF hivatalos grafikusát.

Kellemes olvasást, kikapcsolódást kívánunk!

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

*Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 5. szám, 2008. május*

*Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.*

Borító: Bob Eggleton

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olasz szerkesztő: Túri András (András)

*Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae), Internet*

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Szentes Gravir Kft.

6600 Szentes, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

INTERJÚ

Interjú: Scholtz Róbert grafikus /Lidércfény HQ/4.

BESZÁMOLÓ

Lidércfény a II. Civil Téren /Lidércfény HQ/8.

SCI-FI

Armageddon /Anonymus Chynewa/3.

HORROR

...ne félj... /Túri András/3.

A titok /Kovács György/6.

A Gonosz Agy /Jimmy Cartwright/7.

Sötét Diadal /Lord Faustus/7.

Vérnász /Kócsa/11.

A gyűlölet rózsái /Kira/11.

A fájdalom démona (fejfájás) /Túri András/12.

Fekete örvény, fekete kő /Túri András/12.

Cím nélkül /Túri András/12.

Egy ősi isten /Túri András/12.

Utolsó üdvözlés /Fényhozó/12.

FANTASY

Bűbaj /Tim Shaw/10.

FILMAJÁNLO

Pumping Iron = Nyomd a vasat /Túri András/9.

ZENEROVAT

Sunstroke, Enemy Efforts... csőbomba /Túri András/14.

KÖNYVAJÁNLO

Weis-Hickman: Sárkánydárda krónikák /Ida/13.

Jegyzet

Jimmy Cartwright

Időnként érdekes dolgok történnek az emberrel, főleg, ha egy - netalán több - közösségben vállal szerepet. Ezt még tetézi, ha a vállalt szerep valamilyen vezetőséget jelent.

A Lidércfény indulásakor én vállaltam el a főszerkesztést, valamint a design.

Aztán ahogyan a dolgok alakultak, emellé egyre sűrűbben került más is. Ilyen más pl. a Lidércfény Találkozón az éves beszámoló, az AKF tördelése, pályázatok zsűrizése.

Ahogy bonyolódtak a dolgok, elkezdtek megismerni, készült velem interjú a helyi hetilap számára, majd a tavalyi, valamint az idei Civil Téren tévériport.

Amde ezek a kisebb feladatok. Egy nagyobb, elég sok szervezést igénylő előadás tető alá hozását is sikerült pár hónapja a nyakamba venni. A múlt havi számunkban található interjúból már kiderülhetett, hogy a Cziczó Attila által írt és rendezett „Káélet” Szentesre látogat. Emiatt kénytelen-kelletlen fel kellett keresnem a helyi iskolákat, szervezeteket, hogy tudjanak róla, közben többször is egyeztettem az előadásnak helyet adó Művelődési és Ifjúsági ház művelődésszervezőivel - úgy tűnik, sikerrel. Már csak közönség kell...

Egy egészen más projekt is körvonalazódik azonban András ötlete alapján. Emiatt nemrégiben olyan kulturális sokkhatás ért, hogy kellett egy nap, mire kihevertem a fáradalmait. Hiába, egy zombi-bábfilm forgatásának előkészületei nem mondhatók sem egyszerűnek, sem megnyugtató tevékenységnek. Főleg, ha akkora marhaságok jutnak eszünkbe, mint amilyenek eszünkbe jutottak. Remélem, még az idén el is készül.

Armageddon

Számtalan vízió látott már napvilágot arról, hogyan lesz vége a világnak. Se vége, se hossza az apokaliptikus látomásoknak, s mindig felbukkan egy újabb. Az alábbi történetből is megismerhetünk egy világvége verziót. Vagy talán mégsem...?

Hogy hogy lesz vége? Érdekes kérdés... de én tudom a választ! Ha nagyon akarjátok, elmondhatom. Igen? Hát rendben!

Aznap reggel szép napra virradunk. Pontosabban a világ szép napra virrad, mi pedig szépre ébredünk. Sokak szerint az a nap lesz addig a legszebb... Az ég kéklík, a fű zöldell, a madarak csiripelnek, az emberek üzekednek... Szép tavaszi napnak fog indulni.

Pontban délben egy csapásra megváltozik az időjárás. A levegő megdermed, megfagy a pillanat hőségében... vihar előtti forróság, fülledtség...

Aztán lágy szellő mozdul, a távolban mordul valami... és egy elszáradt levél hull le valamelyik fáról.

A szél néhány másodperc alatt fölerősödik, a dörgés egyre sűrűbb gyakorisággal megismétlődik, majd szinte folyamatosá válik...

Aztán apró szemekkel elered az eső. A szél orkán erejűvé erősödik, a világ elsötétül. A fák gyorsan elveszítik lombkoronájukat, a vihar portölcsereket hajt. A szemerkélő eső félelmetes felhőszakadássá válik, előbb mogyoró, később öklömnnyi nagyságú jég szemekkel tarkítva.

Képzeld magad elé! Ott állsz egy kihalt útkezesztésben; mindenki hazamenekült. Ők még azt hiszik, ez is csak egy vihar a sok közül, s a házuk megvédi őket. De tévednek, s ezt csak TE tudod! Körülötted villámok cikáznak, a víz mindent elmos, bokáig állsz az új keletű folyamban. A folyamatos égzengéstől a saját hangodat se hallod, na nem mintha eszedbe jutna megszólalni. Hisz' üresek az utcák. A viharos erejű szélben már szinte talpon maradni is megerőltető. Nem is állsz ellen a kísértésnek, térdre esel. Aztán hirtelen minden elcsendesedik... Eláll az eső, lecsendesedik a szél, megszűnik az égzengés. Az emberek azt hiszik, vége a viharoknak, s kimerészkednek házaikból. Egyedül Te érzed az iszonyatos feszültséget a levegőben, s tudod, vihar előtti csend ez! A jégdarabok által felsebzett testedből több helyen is kibuggyan a vér, de ezt már észre sem veszed, csak fölállsz ismét, tekinteted a fekete égre függeszted.

És megmozdul alattad a föld, s te tudod, a végéhez közeledünk. Az égből hatalmas tűzgömb csapódik egy közeli épületbe, olvadt törmelék robbantva szerte. Aztán még egy, és még egy. Tűzeső. Hát itt van!

Végül még észreveszel valamit; a saját tűzvörös árnyékokat magad előtt. Miközben a lángolva-sikító rohangáló emberek egymás után vetik magukat a vízbe, te megpördülsz, s szembe találod magadat a Végzettel: a keleti horizonttól a nyugati horizontig húzódó, égig érő tűzfalal. Nagyon közel van, s villámgyorsan jön még köze-

lebb. Másodpercek alatt megszáradsz, majd átforrósodsz, s a ruhád lángra kap. A hajad, s egyéb arcszőrzeted összezsugorodik, majd a bőrödbe sül. Aztán a húsod a csontokra ég, és TE csak üvöltesz, üvöltesz, míg van egyáltalán hangszálad, és a tűzfal még mindig nem ért oda hozzád...

Mire bekebelez, nem vagy már más, mint különböző csontok könnyen fölbomló, laza szövetsége, de öntudatod addig nem szabadul el a kínzó fájdalomtól, míg atomjaidra nem hullasz. És ez a sorsa az egész világnak!

És hagy mondjak el neked valamit; nem, lesznek túlélők! Nem lesz Isten, Jehova, Allah, vagy bárki más, ki könyörületet gyakorolna felettünk! Nem, persze nem azt mondom, hogy Isten, vagy bármi is legyen a neve, nem létezik. Mindössze csak azt állítom, hogy ha van is egy ilyen „felsőbbrendű hatalom”, akkor nagyon rossz a humorérzéke! És napjainkban egy oltári Poént vált épp valóra; megpróbálja elhíttetni velünk, hogy lesz happy end!

Jegyezzétek hát meg; a harmadik évezred legelső tavaszán vége a világnak! Higgyétek el, ha én mondom, hisz' a saját szememmel láttam!! Minden és mindenki lángolt, s a világot lángtenger emésztette el!

- Haggya má abba, höreg! Nnn-ne kárájon má, maga v-vészmadár! K-k-kár vót annyit innia! Hukk!

- Azaz, J-Józsibá! F-fő a ny-nyugalommm! Hukk!

- Ja... Boldog újévet... hukk! Mindenkinek!

Anonymus Chynewa

...ne félj.....

...ne ijedj meg,
nincs rá okod.
majd akkor félj,
mikor azt látod,
hogy kezemben konyhakéssel,
gyanús arckifejezéssel,
furcsán oldalazva,
erősen izzadva,
közeledek feléd,
pengém vissztükrözi a fényt.
De akkor viszont,
ordítva menekülj,
vigyázz megbotolva,
el ne terülj,
mert tuti,
hogy nem a pontos időt,
akarom tudni!.....

Túri András

Interjú: Scholtz Róbert grafikus

Scholtz Róbert, vagy ahogyan munkáit fémjelzi, Sigynnae és a Lidércfény találkozásából egy kifejezetten szerencsés együttműködés született. Az alábbi interjúban fény derül arra, hogyan indultunk el közösen a Lidércfény AKF színvonalasabbá tételében, s egyáltalán, ki ő, honnan érkezett közénk.

Lidércfény HQ: Szerintem legyünk túl a nehezen. Mondj magadról pár mondatot, mutakozz be légy szíves az olvasóknak!

Scholtz Róbert: A nevem Scholtz Róbert, s lassan a harmadik X-emet taposom. Nyíregyházán születtem, és jelenleg is itt élek feleségemmel. Alapfokú tanulmányaimat a megyeszékhelyen végeztem, majd a szegedi József Attila egyetemre felvételiztem, ahol történelem és régész szakokon diplomáztam. Négy éve a Jósza András Múzeumban dolgozok régészként. Szabadidőmet rajzolgatással és fotózással múlatom.

LHQ: Ha jól emlékszem, tavaly októberben kerültünk kapcsolatba. Hogyan találtál ránk, a Lidércfényre?

S. R.: A találkozás a véletlen műve volt. Az interneten böngésztem, mikor az egyik honlapon rátaláltam az oldalakra. Egy kattintás műve volt az egész.

LHQ: Milyen indíttatásból ajánlottad fel a segítséged, a grafikai tudásod, tehetséged?

S. R.: Megtetszett az oldal és a tervek, hogy nyomtatásban is megjelentek. A népmesei hősökhöz hasonlóan úgy gondoltam: egy életem, egy halálom, ezt a lehetőséget kipróbálom. Veszteni valóm nem volt, ám mégis meglepődtem, hogy ilyen gyors és pozitív visszajelzést kaptam.

LHQ: Honnan származik a szig nád, a Sigynnae nicknév?

S. R.: Hérodotosztól. A történetírás atyja az „A görög-perzsa háborúk” című munkájának ötödik kötetében emlékezik meg a hazánk földjén megtelepült „méd viseletben” járó lovas népről, mely magát sigynnae-nak mondta. Innen a név. Ismerősök között a Scitti van elterjedve, de amint végigfutottam a taglistát, rá kellett jönnöm, hogy szkitákkal már el vagytok látva. Szóval maradtam a szig nádánál. Azt már csak halkán jegyzem meg, hogy gondolkoztam még a kimmeren is, de ezt már egy nálam híresebb barbár lefoglalta (Conan).

LHQ: Bizonyára személyesen is kapsz dicséreteket a munkáidra, mi hónapról hónapra megkapjuk a neked szánt dicséretadagot. Tanultál valahol rajzolni, vagy ez szimpla tehetség és önszorgalom?

S. R.: Első kérdésre a válaszom: igen. A honlapon szinte minden képemhez fűztek már építő kritikát, vagy gratulációt. Itt ragadom meg az alkalmat, hogy ezt az „illetékeseknek” megköszönjem. Rajzolni csak a kötelező rajzórakon tanultam, vagyis inkább tanítottak. A többi az mind saját kútfő. Nyolcadikban az osztályfőnököm, - aki

mellesleg rajztanár is volt - javasolta, hogy a képzőművészeti szakközépiskolában folytassam tanulmányaimat, ám idősebb képzős ismerőseim elbátortalanítottak a „kockológia” tudományával. Szeretek rajzolni, firkálni, de ez csak egy kikapcsolódás számomra. A mindennapi kemény gyakorláshoz nem fűlt és ma sem fűlik a fogam.

LHQ: Elsősorban fantasy stílusban rajzolsz. Miért?

S. R.: Igen, elsősorban fantasy témájú képeket rajzolok. Szeretem a műfaj nyújtotta kötetlenséget, végtelen lehetőségeket. Talán ez az, amiért ezt a stílust érzem a legközelebb magamhoz, s ez az a birodalom, amelyben a legkönnyebben életre tudom a figuráimat kelteni.

LHQ: Kacsintgatsz más felé is, mint a fantasy? Úgy értem, próbálkozol-e pl. sci-fi vagy horror stílusú grafikákkal időnként?

S. R.: Igen is meg nem is. A sci-fi sohasem tartozott a kedvenceim közé, bár van egy-két film, ami kivételnek számít (pl. Star Wars). A horror, az más tészta. A borzongás világa már jobban megragad sajátos hangulatával, teremtényeivel. Horrorfilmeket azonban nem nézek.

LHQ: Melyik a kedvenc fantasy világod? Egyáltalán van ilyen?

S. R.: Nagyon sok és érdekes fantáziavilágot találtak már ki, és népesítettek be hazai és külföldi alkotók. Nekem a pálmát a Korongvilág viszi, de szeretem még az Earthdawn hangulatát s a Warhammer brutalitását is. Szerepjátékos múltamnak, valamint olvasmányaimnak köszönhetően eligazodok még az AD&D, a MAGUS, a Titán és a Káosz világán is.

LHQ: Ha jól tudom, szakmád, hivatásod szerint régész vagy. Mennyire fér meg nálad egymás mellett a fantasy és a történelem valósága?

S. R.: Szerencsére nem illik rájuk a „két dudás egy csárdában” mondás! Egész jól megférnek, bár néha komolyan oda kell figyelni, hogy hol végződik a tudomány, és hol kezdődik a fantázia.

LHQ: Nemrégiben indítottad el a Deviantart-os profilod, ahol fotók, manipulált képek is vannak. Ezekkel - mármint a fotózással és a képfeldolgozással - hobbi szinten foglalkozol, vagy komolyabb a dolog?

S. R.: A fotózás a munkámmal járó plusz. A régészeti dokumentáció egyik nélkülözhetetlen eszköze ugyanis a kis, fekete masina, melyben japán piktorkrampuszok rögzítik a látottakat. A fotózás számomra így kötelesség és szenvedély is. A számítógépes képmanipulálással 2007 október óta foglalkozom. „Ráérő” szabadidőmben egy OKJ-s iskolába járok, ahol hivatásos fényképészekről és

számítógépes grafikusoktól lehet e szakma alapjait (jó pénzért) elsajátítani. Szeretném, ha a hobiból komolyabb szintre tudnám fejleszteni a dolgot. Amint elnézem 10-20 évvel fiatalabb kortársaimat: van még mit fejlődnöm!

LHQ: Mivel a Lidércfény elsősorban olvasni-valót tartalmaz, adódik a kérdés, hogy szoktál-e olvasni, és ha igen, miket?

S. R.: Az olvasásra mostanában nagyon kevés időm jut. A folyamatos munka és tanulás mellett fennmaradó szabadidőmet elsősorban feleségemmel s családjainkkal töltöm. A kötelező éves publikációk – régészeti jelentések, múzeumi cikkek, stb. - írása mellett pedig csak elvétve marad időm egy-egy regény elolvasására. A Csendes Don kategóriájú kötetekről ezért kénytelen voltam átszokni az egyperces novellák olvasására! Könyvek terén szinte mindenevő vagyok. Kedvelem a történelmi, kaland-, horror-, akció- és ponyvaregényeket. A polcomon jól elférnek egymás mellett az ókori és a kortárs írók kötetei. Szinte minden korból és nációból van kedvencem, hogy csak a legolvasottabbakat említsem: Hérodotosz, Lukianosz, Merle, Pressfield, P. és Robert E. Howard, Dumas, Durrell, Sienkiewicz, Bihon Tibor és Raoul Renier.

LHQ: Mit szólnak a környezetedben ahhoz, hogy rajzolj? Egyáltalán, mit szólnak a Lidércfényben való megjelenésedhez?

S. R.: A környezetem iskolás korom óta örül rajzaimnak, s az esetek többségében támogatja is ebbéli tévelygésem. Kivételt egyedül az iskolai takarítónők képeznek, akik minden bizonnyal nem nézték derűs arccal az „Aki tud az alkot, aki nem az takarít” felirataimat az órákon telefirkált iskolapadokon.

LHQ: Milyen eszközöket használsz a rajzolás során? Van-e valami speciális technikád?

S. R.: A rajzoláshoz elsősorban grafitceruzát, rotringot használok. A nyers vázlatot aztán zselés tollal húzom ki. Színezéshez színes ceruzákat, újabban a photoshop CS2-t használom. Utóbbi művelet sajnos nagyon sok időmet emészt fel, ezért ha mostanában ceruzát ragadok az egymáshoz illő színek kitalálására, ritkán marad időm. Speciális technikámról nem tudok, hacsak a „sok-vonalas-vázlatokat” nem tekintjük annak.

LHQ: Bizonyára sok olyan tapasztalattal rendelkezel, amelyek a saját alkotásaid elkészítése során gyűltek fel. Ezek fényében tudnál-e valamilyen tanácsot adni az amatőr grafikusok számára?

S. R.: Gyakorolni, gyakorolni és gyakorolni. Ez a három tanács, amit nekem se volt soha türelmem megtanulni. Jó tanácsként hétköznapi sablonokat mondhatnék, mint pl.: járj nyitott szemmel a világban, s rajzolj le mindent, ami megtetszik, vagy megihlet. Merj másolni, míg a kezud hozzászókik egy-egy figura rajzolatához, aztán már nyugodtan otthagyhatsz az ablakra celluzozott eredeti darabot. A kezdő grafikus legjobb barátja a radír. Rajzolj sok vonallal, és merj még többet kiradírozni. Nem kell görcsösen az első verzióhoz ragaszkodnod. Ha van időd s kedved, lapozgass anatómiakönyvet vagy korosztályos magazinokat. Ezek megismertetnek az emberi test felépítésével, szépségével, s ihletet

is adhatnak egy-két képhez. Én elsősorban magamnak rajzolok, tedd Te is ezt. Ha a végeredmény valakinek tetszik, az már csak a ráadás.

LHQ: Gondolom vannak kedvenc grafikusaid. Kik ők, és miért éppen ők a kedvencek?

S. R.: Ez egy összetett kérdés, amire összetett válasz dukál. Természetesen vannak kedvenc grafikusaim, és az irodalomhoz hasonlóan e téren is mindenevőnek számítok. A nagyok közül Dürer, Bosch, Archimboldo, Zichy Mihály és Benczúr Gyula nevét említeném. A kortársak közül a Korongvilágot megörökítő Josh Kirby, a Tolkien és az Osprey köteteket illusztráló Angus MacBride, továbbá a Warhammer gárdáját erősítő Adam Smith s Simon Bisley. Szeretem még Aragones, Gosciny, Herenguel és Segrelles munkáit is. Hogy miért éppen ők? Ezt nem tudnám most röviden kifejtteni. Szerintem a képeik magukért beszélnek. Alkotásaikat elnézve úgy vélem, mindegyiküknek sikerült valami „maradandót”, művészi értéket teremtenie. Példaképek, akik kusza ösvényeket tapostak a művészet dzsungelében. Ezeken az ösvényeken aztán szabadon kalandozhat a magamfajta amatőr „grafitpazarló”.

LHQ: Úgy tudom, hogy rajtunk kívül van egyéb szentesi kötődésed is, sőt, már jártál is itt. Mondanál erről pár szót?

S. R.: Igen, létezik egyéb szentesi kötődésem is. Egyetemi hallgatóként gyakran vettem részt régészeti terepbejárásokon, ásatásokon a város környékén, s többször segédkeztem a szentesi múzeum időszakos kiállításainak rendezésében is. Néhány éve az akkori múzeumigazgató, Szabó J. János felkérésére egy előadást tartottam a szentes-vekerzugi szkíta temetőről.

LHQ: Részemről kifogytam a kérdésekből. Van-e még valami, amit el szeretnél mondani?

S. R.: Most nekem se jut hirtelen semmi az eszembe. Remélem, hogy a közeljövőben személyesen is találkozhatunk, s egy-két korsó sör mellett tovább folytatjuk a most megkezdett beszélgetést!

LHQ: Köszönjük az interjút!

S. R.: Köszönöm az interjút, és további sok sikert kívánok a honlaphoz és a magazinhoz!

A titok

Vannak esetek, melyeket a családok szörnyű titokként őriznek. Féljük életüket, józan eszünket, vagyonukat, rangjukat. De leginkább azt szeretnék, ha soha, senki sem tudná meg az igazságot, ha senki sem látná meg, amit ők láttak, ha senki másnak nem kellene átélnie azokat a borzalmakat, amelyeket ők átéltek.

A küllők fájdalmasan nyikorognak, ahogy a ke-
reke a földút kövein bukdácsolnak. Hányszor
megfogadta, hogy többet nem jön erre. Megyeri
Alex most mégis itt pedálozik, remélve, hogy ke-
rékpárja kibírja az utat. Óvatosan halad, igyek-
szik kerülni az élesebb köveket. De lámpája hal-
vány fényében alig tudja kivenni őket. Lassan, ka-
csázva közeledik a város imbolygó fényei felé.
Csak néhány méter, és kiér a sima aszfaltra. A fé-
nyek felhagynak táncukkal, és ő boldogan gyorsít
fel. Most már hazajut! Ahogy azonban az első
házhoz ér, egy árnyék mozdul az udvarán. A kö-
vetkező pillanatban éles ugatás hangzik fel, és a
sötétből egy kutya iramodik utána. Kétségbees-
ten feszül neki a pedálnak, és megpróbálja leráz-
ni az állatot. Hiába. Egyre közelebről hallja az
ugatást. Szinte érzi a házőrző leheletét, a húsába
maró fogakat, de csak hajt tovább. Ereje mind job-
ban elhagyja. Érzi, nem sokáig tudja már tartani
az iramot. Ahogy lassulni kezd, még utoljára se-
gítségért kiált. Ekkor egy állkapocs kapja el a bo-
káját. A lába lecsúszik a pedálról. A kerékpár kitér
balra, jobbra, majd eldől, és ő az út szélére gurul.
Bokája kiszabadult, de a félelem és a fájdalom
megbénítja. Csak fekszik a hátán, a csillagokat né-
zi, és vár. A kutya lassan a fejéhez sétál. Hatalmas
alakja eltakarja előle az eget. Nem lát mást, csak
egy szőrös ábrázatot, egy fekete szempárt, és egy
kítátott száját. Aztán csak a száját, és fogakat. Éles
fogakat.

Verejtékezve ébred. Mozdulna, de nem mer. Tal-
lán mégsem álmodott. Talán a kutya még ott van.
Hamarosan megnyugszik. Nincs veszély. Feje pu-
ha párnán pihen. Kellemes meleg veszi körül.
Odakint jégeső tombolhat. Hallja a kopogást a tet-
tön. A vihar záporra csendesül. A koppanások rit-
kulnak. A ritmikus zaj újra elaltatja.

Az esőt mind felszárogatták az aranyló Nap su-
garai, és Alex meztelen hever egy
virághímes réten. A meleg nyári
szélben csodás madárszó száll. Ő
egyre a felhőcskéket nézi, s így
morfondírozik magában: „Hejj,
be szép lenne köztük úszni az ég
nagy tengerében. S mikor tiszta
vizét eluntam, fehér hátukon pi-
hennék”. Idáig jut töprenkedésé-
ben, mikor az egyik felhőcske el-
takarja a Napot. Oly fogvacog-
tató hideg szél kerekedik ekkor,
hogy annak is összekoccanna a
foga, aki nem Ádám ruháját vise-
li. Így hát felkerekedik, és elin-
dul, hogy menedéket keressen.
Hát, ahogy a folyóhoz közeledik,
látja ám, hogy partjához kötvé
egy vénséges ladik ringatózik.
Benne egy még vénebb ember fü-
työrészik egy ismerős dallamot.
Odeamegy hozzá, és illón meg-

szólítja

- Adjon Isten, öregapám.
- Fogadj Isten, édes fiam - feleli az öreg révész,
mert tudvalevő, aki a csónakban ül, az mindig ré-
vész.
- Átvinne-e kend ezen a folyón, ha megkérem?
- Szíves örömet megteszem neked. Csakhogy
annak megvan ám az ára!
- És mit kíván a szívességért?
- Kereken két aranypénz. Mert anélkül ez a la-
dik az ördög öregapját sem viszi el - mondja, és
tovább füttyörészik.

Szabódik szegény Alex, hogy mihez fogjon.
Mert egy krajcár nem sok, annyi pénze sincs. Epp
csalódottan továbbindulna, amikor ismerős uga-
tás üti meg a fülét. Ettől úgy összeverődnek a fo-
gai, mintha bizony kétannyira hideg szél fújna,
mint annak előtte. Ismét a révészhez fordul, és
könyörgőre fogja a dolgot.

Égre-földre esküszik, hogy tízszeresen, százszo-
rosan meghálálja az öreg jóságát, csak vinné át a
túlpartra. De amaz hajthatatlan marad. Látva,
hogy a mégoly keserves könyörgés sem lágyítja
meg a szívét, nyakába szedi a lábát, és a közeli er-
dő felé iramodik. Alig ér az első fák közé, egy ki-
álló gyökérben orra bukik. Újra hallja az ugatást,
ezúttal egészen közelről. Próbálna felkelni, és to-
vább menekülni, a lába azonban nem engedel-
meskedik. Riadtan néz körül, és meg is pillantja a
kutyát, ahogy közeledik felé. Kisvártatva a feje fö-
lött liheg, s ő nem is lát mást, csak szőrös ábrázat-
ját, fekete szemeit és hatalmasra tátott száját. Az-
tán csak a száját és a fogait. Pengeéles fogak és
vér.

Verejtékezve ébred. Mozdulna, de valami útját
állja. A párna még a feje alatt. Körötte koromsötét.
És valami kemény a derékalj alatt. Valami kemé-
ny a paplan fölött. Kopogtatja... mintha fából

volna. Akár a koporsófedél. Pánik önti el: élve eltemették!

Ki kell jutnia! Ököllet veri a fedelet. Az ütések gyengék, karja elgémberedett. Reccsenés hallatszik. Vékony sugárban csorog be a föld. Karjába visszatér az erő. A lyuk minden csapással nő. Már szinte ömlik rá a föld. Elkezd kaparni felfelé. Mind közelebb a felszínhez. Ám közben a levegő egyre fogy körülötte. Még egy mozdulat. A keze kinn van a szabadban. Nemsokára felbukkan a feje is. Kikászálódik a sírból. Lerázza a ruháját. Körülnéz, és csak vaksötétet lát. Várja, hogy a szeme hozzászokjon. Hiába. Se csillagok, se az utcai lámpák fénye. A templom! Éjjelre kivilágítják. Most mégis sötét van. Nagyon sötét. Kezét az arcához emeli. A bőrét tapogatja. Lyukak és sebek. A szeme, hol van a szeme?! Kiáltana, de nem mozog a nyelve. A szája tele földdel. És éhes. Nagyon éhes.

Haza kell jutnia! Olga... Olga várja. És ennie kell. Hosszú ideje lehet ott. Bizonytalanul indul el. Azonnal el is esik. Sokáig gurul. Valami keménynek ütközik. Reccsenést hall. Fájdalmat nem érez. Ott fekszik még egy ideig. Kezdi összeszedni magát. A földön mind erősebb. Feltápászkodik, és újra elgyengül. Ismét megindul, léptei imbolyognak. Karját előre tartva egyensúlyozni próbál. Csak tíz lépés sikerüljön! Még tíz! Száz lépés után megpihenne. Az éhség hajtja tovább. És várja Olga. Csak a temetőből jusson ki! A sarokra érjen még el! Közel lakik. Mégis mintha más világban lenne. Zajt hall. Valami kilöki az egyensúlyából. Megint a földön gurul.

Az erdőben fekszik. Most nincs madárszó. Teljes a csend. Nyelve a szápadlásához tapadt. Szája teljesen kiszáradt. A folyóhoz akar menni. Felkelne, de kiegyenesedni nem tud. Négykézláb megy hát. Majdnem odaér, amikor látja, a keze valahogy más. Valami megváltozott, és nem tudja mi az. Egyelőre nem is törődik vele. Innia kell, mert megvész szomján. A víz fölé hajol, és egy kutya néz vissza rá. Önkéntelenül elővicsorítja éles fogait.

Az aszfalton hever. Szája kiszáradt. Gyomra üres. Az út végtelennek tűnik. Pedig csak egy utcányi. Újra elindul. Várja az otthon. A terített asztal. Atér az úttesten. Alvó házak előtt támolyog. Érti a bennük szunnyadó életet. Csak ő nem pihenhet. Még nem. A cél egyre közelebb. Olga, az étel. A kertkapunál jár. Mindig nyikorgott. Átesik rajta. Valahogy eljut az ajtóig. Megláthatták. Vagy meghallották. Az ajtó kinyílik. És ott áll... ott áll... Az éhség követelődöz. Karja előrenyúlik. Valamit megragad. És harap. Vér íze! Élet! Harap. Fogak a húspan. Étél!

Ütések. Újra. És újra. Elterül... Fájdalom.... Csobogás... Egy ismerős dallam.

- Ne! - sikoltja a lány. Tíz éves lehet, arcán könnyek folynak. Hálóingé ujjával próbálja letörölni őket. Bátyja a lépcső aljánál áll. Keze a magasban. Épp lecsapna, amikor a lány újra felsikolt.

- Ne!

- Muszáj, különben visszajön!

- Én azt akarom!

- Az már nem ő! Nézd meg apát! Nézd meg! Anya is ilyen lesz! Ezt akarod?!

- Én.... - hangja elcsuklik. Még próbál mondani valamit, de nincs ereje hozzá. Felszalad a lépcsőn, és az ágyán zokog tovább. A fiú megint lesújt a baltával. Erről soha többé nem fognak beszélni. Ahogy a többiek sem.

Kovács György

A Gonosz Agy

- "Nem-nem! Ezt nem tehetitek! Ezt nem... Meg kell szöknöm! Igen! Meg kell szöknöm! Az nem lehet, hogy a saját gondolataim rabja legyek! Meg kell szöknöm. Igen! El kell mennem egy másik világba! "De csitt! Mi fény tör át az ablakon?!" Bruááh! A fene! Hagyjál már! De... de tényleg. Honnan jó e fény? Hmm. Valami írás! Aszongya: "Törd szét az idő korlátait. Ne hagyj, hogy agyad eltompítsa azt, ami legfontosabb számodra! Ne hagyj magad! Az agyad gonosz! Általad összegyűjt rengeteg információt, és a legnagyobb részét megtartja magának. Csak kis részét tudod visszakeresni. Le kell győznöd az Agyadat! Ha már nincs rád szüksége, valami halálos veszedelemben sodor. Lehet az betegség, vagy baleset, ez mind az agyad műve! És ha még "eszébe" jut valami, nem engedi, hogy meghalj! De aztán, legközelebb, vagy még azután... A jelszó... a... jel... Arkhannia..." Mivaan?! Mi a fene?! Hogy?!"

Brrr! Micsoda hülye álom! Méghogy az agyam gonosz! Ha! Na jó, akkor talán fel is kelhetnék. Mh! Gonosz hehe, hahaha... **Jimmy Cartwright**

Sötét diadal

Elfeledett képek,
Mind halvány és törött
Eltemetett rémek
Egy világ falai közt
Sötét eszményképek
Egykor voltak (s most újra köztünk vannak)
A sötétségben élnek
S a pillanatra várnak
Mikor kibújhatnak
A lélek mélyéből (a mélységekből)

A temetetlen múltból
Visszatérő szörnyek
Mind, kik dolguk félbehagyták,
S nem nyertek nyugalmat
Árnyékokban íródott
S árnyakban testesül meg
(az iszonyat, mi oly erős)
A félelemben kezdődik
S vér színében ér véget
Mikor kibújik
Fénytelen szemekből (a sötétség)

Én, az árnyék, ki kitűnik a többi közül
A kísértet, a rém, a fantom
Megidézem a múlt árnyait
Megidézem a múlt árnyait...

Egy törrel a szívében jön a múlt
Ki bosszút esküdött mindenért
A sérelmekért, a kínért, a fájdalomért
Tüzet hoz, miként eljön az éj
Majd eléget minden kétséget
S új árnyakat terem...

Én vagyok az, ki hátra marad
Parázs, hamu és füst
Megéneklek az árnyak diadalát
Megéneklek az árnyak diadalát...

Lord Faustus

Lidércfény a II. Civil Téren

Idén második alkalommal rendezték meg a szentesi strandfürdő területén a Civil Tér elnevezésű rendezvényt, ahová - minő meglepetés - helyi civil szervezetek lettek meghívva, hogy bemutathassák tevékenységüket. Így kerültünk mi, a Lidércfény is, egy pavilonnal a rendezvényre, akárcsak tavaly.

Nem titok: meglehetősen pesszimistán indulunk az idei rendezvénynek a tavalyi tapasztalatok alapján, de szerencsére kellemes csalódásban lett részünk.

Némi késéssel, negyed kilenc körül érkeztünk meg a helyszínre. Szokás szerint Elmerik volt a sofőr, Kapitány, Ida, WhiteRaven és jómagam foglaltunk még helyet a gépjárműben. András már türelmetlenül várt minket a főbejáratnál - mi hátul tudtunk bemenni -, olyannyira, hogy mire nekiindultam, hogy behozzam, már szembe jött. De nem csak részünkről indult nehézkesen a reggel, mivel még jóval András megérkezése után kaptuk meg a karszalagokat, amiket elvileg a portán kellett volna kiosztani. Persze ezen nem problémáztunk, mivel már javában a pavilon díszítésén fáradoztunk. A kinyomtatott, rögtönzött kiállítás képeit applikáltuk fel a pavilon szerkezetére.

Eközben némi helyproblémába ütköztünk, így a pavilont a felapplikált képekkel át kellett helyeznünk. Így viszont a "magaslat" teljes mértékben a miénk lett, ráadásul jól védte a pavilon hátoldalát. (A "magaslat" mellesleg egy átemelőakna volt, elektromos szekrényvel.) Raktunk fel "Káélet" plakátot is, amelyet a nap folyamán többen is szemügyre vettek. Kérült a pavilon hátuljába egy tavalyi plakát is - idén azt már nem volt érkezésem készíteni, de nem is erre helyeztük most a hangsúlyt. Tettünk ki természetesen a Lidércfény AKF-ekből is, valamint a megmaradt példányokból egységcsomagokat csináltunk. A tavalyihoz képest idén jóval később készültünk el a "berendezkedéssel", közel 11 órára lettünk készen.

Ezután, mint aki jól végezte a dolgát, kicsit megpihentünk, megreggeliztünk, s Ida nekilátott az origami hajtogatásnak. Ekkorra azonban már több érdeklődő is megfordult nálunk, kérdezték, "itt mit lehet csinálni?". A felsorolástól ugyan kissé meghökkenetek, de a bátrabbak belevágtak ebbe-abba - főleg a papírhajtogatás volt népszerű. Hogy mi volt a felsorolás? Kb. ez: „Lehet origamizni, gyurmázni, rajzolni,

zombi-bábfilmhez figurákat készíteni."

Némi pihenés, körbetekintés után neki is láttunk, hogy a tervezett zombi-bábfilmhez próbaképes figurákat készítsünk. Még a kora délután folyamán el is készült egy, amellyel próbafelvételt csináltunk. Legnagyobb meglepetésünkre ez is érdekelt néhány fiatal. Ez fellelkesített bennünket. Ugyan a technika ördöge beleszólt, mivel először nem vett semmit a kamera, de az ismételt próbafelvételen már minden rendben ment. A délután további része is aktívan telt, volt itt madzagból fonás, Rubik-kocka trükkök és algoritmusok ismertetése, zombibáb-készítés, gyurma Chtulhu szobrolás.

Miután minden adott volt, csináltunk még két próbafelvételt, immáron két zombi-bábbal, melyből az egyiknek már mozgott a keze-lába.

A nap végére azért eléggé el is fáradtunk, valamivel hat előtt elkezdtünk összepakolni - ekkorra a többi résztvevő már szinte mind eltűnt. Szóval ez egy jól sikerült nap volt - legalábbis a Lidércfény számára. Sok volt az érdeklődő, lényegében egész nap jöttek-mentek.

Egyetlen bajunk volt csak, de arra nem volt befolyásunk: az időjárás. Nem volt igazi strandidő, ráadásul időnként a szél is igen erőteljesen fújt, néha már azt vártuk, mikor kapja fel a pavilont.

A Lidércfény HQ ezen az úton is köszöni minden látogató és résztvevő, barát és lelkes érdeklődő jelenlétét, segítségét, munkáját, melyet a nap folyamán, vagy az előtte való szervezésben végeztek.

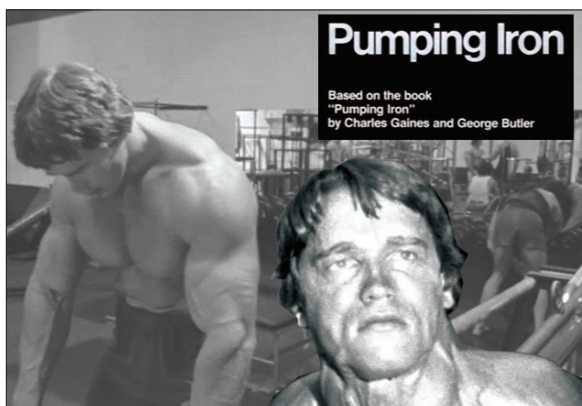
Jimmy Cartwright

Pumping Iron = Nyomd a Vasat!

Több mint két évtized telt el azóta, hogy először láttam ezt a filmet. Azon ritka alkalmakkor, midőn valamiféle életrajzot kell készítenem, rendre kihagyom e film hatását. Pedig a Pumping Iron egy rövid, de nagyon intenzív szakaszt nyitott az életemben, melynek máig tartó hatásai vannak: bodybuilding-ezni kezdtem...

Arnold Schwarzenegger szokás szeretni és utálni. Filmsztárként erősen megosztó figura. Fénykorában állítólag rivalizált Stallonéval. Ezt némiképp cáfolja, hogy később együtt nyitottak étteremláncot. Arnie filmjeit általában kedvelem, jó néhányat kifejezetten szeretek. Lehet, hogy most meglepetést okozok, de számomra ő mégsem elsősorban filmsztár, hanem hétszeres testépítő világbajnok. Ebbéli minőségében ikon, példakép. Az ő hatására kezdtem el én is konditerembe járni, mint sok millióan még, szerete a világban. Tudni kell rólam, hogy gyermekként, kamaszként olyan vékony voltam, mint egy hurkapálca, és kábé olyan erős is. Bár Édesanyámtól erős csontokat örököltem, gyenge voltam, mint a harmat. Testi gyengeségem pszichés traumákat okozott, melyeket nem tudtam feldolgozni. Amikor azonban elolvastam Arnold könyvét, az „Utam a csúcsra”, és megnéztem a Pumping Iron-t VHS-en, a dolgok megváltoztak. A film és a könyv hatására beiratkoztam a szentesi „Tiszti klub” edzőtermébe, és gyötörni kezdtem magam úgy, ahogyan csak egy vallató nyösztréti foglyát. Arnold fanatizált. Erőt adott, és elszántságot ahhoz, hogy erős akarjak lenni. Nem akartam én versenyezni, á dehogya! Csak az az igény született meg bennem végre, hogy tegyek valamit, ne csak keseregek. Azt akartam, hogy a pálcika karomon elkezdjen dudorodni a bicepsz és a tricepsz dombja, hogy a vállam megerősödjön. Örületes edzésbe kezdtem, gyilkoltam magam. 50 kg-os súlyzóval edztem alkarra. Meg is nyomorodhattam volna, de fejlődtem. Húzódkodni kezdtem, először szűk fogással, majd amikor már bírtam, szélessel. Evezőgépen izzadtam, szakadó hátizmokkal. Százasaival végeztem a felüléseket, emiatt olyan izomlázam volt, hogy a konditerem után már a WC-n nem tudtam nyomni. Úgy jártam, mint egy robot, olyan szögletesen. A karjaimat nem tudtam leengedni vagy felemelni, úgy be voltak durranva. Arnold azt mondta, hogy az izomlázra rá kell dolgozni, hát azt tettem. A klub többi testépítője felfigyelt elszántságomra. Jó tanácsokkal igyekeztek segíteni, de az az igazság, hogy ezek megfogadása nem volt erősségem. Arnoldra meg magamra figyeltem. Extázisba estem, amikor sikerült „mentális” kapcsolatot találnom a mellizmaimmal, melyek addig nem nagyon reagáltak semmire. Arnold útmutatása nyomán ez is sikerült, és elkezdtem örjögve fekvé nyomni. Amikor a tükörben megláttam domborodni az izmaim, egyszerűen boldog voltam. Iszonyúan hajtottam, és fejlődtem, mint eső után a növényzet. Otthon literszám ittam a tejet, az akkoriban kapható „sportrobi” nevű, fehérje- és vitamin koncentrátummal turmixolva. Nyersen ittam a tojást. Volt, hogy a sárgája a torkomon akadt,

tejjel kellett leöblítenem. Két ember helyett ebédeltem, fél napokat aludtam. Télen, karácsony körül, edzés előtt fél kiló szaloncukrot megettem, utána két liter tejet, sportrobival. Később egy macacs sérülés miatt ez a korszak véget ért, kimaradtam a klubból. Am a testépítés még foglalkoztatott, és amikor egy barátom megkért, legyen edzőtársa, azonnal igent mondtam. Attól kezdve ott szagattuk magunkat az udvari szőnyegporolón húzódkodva, és a garázsban, az édesapja régi súlyzóival gyakorolozva. Végül nem rajtam múlt, hogy ennek vége lett. Egy bizonyos Arnoldnak köszönhetem, hogy a későbbi fizikai kihívásokat már jobban vettem. Ezért őt a mai napig mentoromnak, mesteremnek tekintem, példaképem. És hogy végre a tárgyra térjünk, miről is szól ez a fontos film? A Pumping Iron egy dokumentumfilm, az 1975-ös, Pretoriában megrendezett, Mr. Univerzum versenyre felkészülésről, és magáról a versenyéről. Sorban bemutatják az esélyes indulókat, de már egyértelműen a címvédő Arnold a sztár. Ünneplik, amikor a konditerembe megy. Mindenki kezet akar vele fogni, meg akarja ölelni. Felvillan egy gesztus, amikor láthatóan ezt Arnie csak a kamera miatt túri. Jeleneteket látunk az izzadságos edzésekről, Arnold kifejti a filozófiáját. Elmagyarázza: az emberi testtel foglalkoznak, olyanok, akár a szobrászok, csak szerinte, (szerintem is) nekik nehezebb a dolguk. Képzetelemben megjelenik az izom, aztán elkezd „kitölteni a teret”. Egy másik története a mai korban nem hat túl civilizáltan. Elmeséli, hogy egy versenyre felkészülés miatt nem ment el az apja temetésére. Az eset bárdolatlanak tűnik, de ő megmagyarázza az indítékát. A felkészülés nem csupán fizikai, hanem szellemi is. Ilyenkor szándékosan rideggé válik, kiszűr minden zavaró tényezőt. Csak a verseny létezik. Ha belegondolunk, hogy Arnie a saját erejéből, nyáron-télen edzve, -sokszor fűtetlen termekben!- érte el amit el ért, lehetünk akár megértők is. Itt megemlíti, hogy az apja szigorúan nevelte. Biztos vagyok benne, hogy téves lenne ebből azt gondolni, hogy ezért őt nem szerette. Valószínűbbnek tartom, hogy utólag hálás ezért, mert így született meg az önfegyelme és vasakarata. A verseny nem csak fizikai, „kakaskodó” önmotogató. Arnold elárulja, hogy a verseny előtti nap és éjszaka a pszichológiai harc ideje, amikor az indulók igyekeznek egymást kikészíteni. Ugratják és egymást fitymálják, „jótanácsot” adnak, ritkán nemes céllal. Nagy a tét. Arnold itt is profi. Eljártssa, hogy ideges, miközben látszik, hogy nem is az. Ezzel sikerül idegesebbé tennie az amúgy is feszült ellenfelet. Mielőtt ki mondják a győzelmet, azért őrajta is látszik valami zizi. Hiába a későbbi kritikák, hogy Arnie nem jó színész. Eljátszani a tetetett idegességet, mutatva, hogy nem is az, miközben egy kicsit mégis, az kicsoda? Szerintem színészi teljesítmény! Mi más? A verseny után, már győztesen, ő biztatja a többieket az ifjú ellenfele köszöntésére, mivel születésnapja van. Ez a film a testépítés egyik nagyhatású doksija. Főszereplője Arnold Schwarzenegger, a győztes. Vele én is győztem. A filmet újra megnézve eszembe jutott, milyen érzés volt gyengének lenni, milyen érzés volt megerősödni. Nyomtam a vasat! Elkezdtem élni!

Túri András

- Olyan a hátad, mint egy térkép.
- Tudom - válaszolja Arnold.

Bűbaj

A varázslókkal vigyázni kell! De még inkább azzal, mit is kérünk tőlük. Igazán jól meg kell gondolni, mit is akarunk, s azt hogyan szeretnénk elérni. A legfontosabb azonban, hogy ha a varázsló teljesíti a kérésünket, figyeljünk minden szavára, különben olyan meglepetésben lehet részünk, amelyre egyáltalán nem számítottunk.

A magabiztosságot az önhittségtől elválasztó vonal oly vékony, hogy gyakran nem is vesszük észre, mikor léptük át. S mi erősíthetné meg jobban az ember önbizalmát annál, mint ha egy igazi varázslót tarthat számon pártfogóként.

Giufaym mérhetetlenül szerencsésnek érezte magát emiatt. Persze Arbeo Truffen jóindulatával nem volt tanácsos visszaélni, az ifjú mégis úgy vélte, a szóban forgó ügy van olyan fontos, hogy ezúttal kivételt tegyen.

A rég nem használt ösvény fölé sűrűn hajoltak be a fák, és a délceg ifjúnak minden ügyességére szüksége volt, hogy időben el tudjon hajolni a sokszor karnyi vastag ágak elöl. A vékonyabb gallyakat már meg sem próbálta elkerülni, amint szürkületben vágta az út felé. Lova csatákossá vált a nagy hajszában, és a tömény izzadtság szaga beleivódott Giufaym selyemnadrágjába. Máskor talán jobban bosszankodott volna, most azonban egyedül a cél lebegett zavaros szeme előtt.

Hamarosan feljutott a dombtetőre. Napfényben pompás kilátás nyílt innen, ám a sötét már rátelepedett a tájra.

Az ifjú lepillantott; odalent megcsillant az ezüstös holdfény a tó felszínén. Leszállt habzó szájú hátsáról, és kantárszáron vezette tovább. A derék állat hatalmas barna szeméből hálát olvasott ki.

Körültekintően haladtak lefelé a meredek, kanyargós ösvényen, amikor Giufaym lépések neszére lett figyelmes. Megállt és az erdő mélyét kezdte fürkészni. Szeme fokozatosan hozzácsokkolt a sötétbe, mégsem fedezett fel mozgást. Csupán hallotta, ahogy a tavalyi avar ütemesen zörren a közeledő lábak alatt.

Már csak ez hiányzott!

Nem szeretne volna, ha tanúja akad annak, amire készült. Lélegzetvisszafojtva hallgatózott tovább. Semmi kétség, a levéltropogás egyenesen felé közeledett. Giufaym óvatosan előhúzta a kardját, és felkészült a harcra. A hold kíváncsian lesett be a lombok között.

Aztán a hangok gazdája kilépett az ösvényre, és sötétén csillogó szemét Giufaym-re szegezte.

Néhány hosszú pillanatig barátságatlanul méregették egymást. Végül az ifjú unta meg előbb, visszacsúsztatta fegyverét a hüvelybe. Tudta, most nem venné hasznát.

- A szívbjait hozod rám! - morogta. Majd határozottan toppantott. - Hess!

A feketerigó méltatlankodva reppent fel, hogy nemsokára a bozót másik oldalán folytassa megzavart táplálékgyűjtését.

Giufaym mélyeket lélegzett, megvárta, míg kissé megnyugszik. Aztán megrántotta a kantárt.

Lova horkanva követte. Az ösvény egyre szelí-

debben lejtett, s hamarosan elérték a völgy alját. A vízparttól nyíllövésnyi távolságban szomorúfűzliget húzódott; a sűrűn lelógó ágak megfelelő búvóhelynek tűntek. Az ifjú odakötötte hátasát az egyik fatörzshöz, és kilesett a levelek közül. Szíve a torokában dobogott, míg arra várt, hogy megpillantsa végre a tó gazdáját.

A víz felszíne enyhén fodrozódni kezdett, de nem úgy, mint amikor szellő borzolja; a hullámgyűrűkben terjedt. Az ifjú szája kiszáradt a nagy izgalomban, de nem hiába várakozott.

Lassan kibukkant a tóból egy fej, hosszú göndör haj keretezte a bájos arcot. Majd követte a kecses váll és a formás csípő, míg végül kilépett a fövenyre meztelenül a tó tündére. Mandulaszemét - mintha sejtene - egyenesen arra a fűzre vetette, amelyik mögött az ifjú lapult.

Annakidején, mikor Giufaym először látta meg a tündért, rögtön érezte, csakis ő lehet a párja. Meg akarta szerezni bármi áron! Arbeo Truffen, az öreg varázsló hasztalan próbálta lebeszélni az örült tervről.

„Értsd meg, ebből nem sülni lehet ki semmi jó! - gyözködté. - Nem való emberhez.”

„Arbeo, könyörgök, segíts! - emlékezett a saját szavaira. - Te bármelyik lényt meg tudod bűvölni.”

Eleinte hallani sem akart róla az öreg, de Giufaym olyan kitartóan könyörgött, hogy végül meglágyult a szíve. Habár rossz előérzet szállta meg, amikor két nappal később átnyújtotta védcének a bűverejű medált.

„Ha elérkezik a pillanat, itt kell széttörni középen - mutatta -, közben kimondod a varázsigét, és az eltéphetetlen szerelmi kötés máris megszületik. Ám jól vigyázz, nehogy...”

A szerelemtől félig vak ifjút elöntötte a hála, s örömeiben alig tudott a varázslóra figyelni.

És most végre itt áll előtte a tündér.

Giufaym becsukta tátva maradt száját. Minden porcikája bizsergett; érezte, hogy eljött a perc. Tétova ujjakkal nyúlt a medálért, s - miközben az idegen szavakból varázsigét formált - elropanntotta.

A változás hamarabb állt be, mintsem gondolta volna.

A tündér csábosan elmosolyodott, majd alakja remegni kezdett.

Sikerült!

A remegés egyre erősödött, és Giufaym már sejtette, mitől...

...a tündér teljes szívéből kacagott.

A fiút is elöntötték a boldogság hullámai. Legszívesebben odarohant volna, hogy karjaiba zárja kedvesét. De nem maradt rá ideje.

A tündér váratlanul sarkon fordult és a tóba vetette magát. Nyomat csupán a fellebegő buborékok jelezték, melyek kipukkadáskor az éjbe leheltek a víz alatti kacagás foszlányait.

Giufaym leengedte kinyújtott karjait, és tanácstalanul meredt a lassan kisimuló víztükörré.

- Ezt nem értem... - dühnyögte maga elé. - Mindent pontosan úgy tettem, ahogy Arbeo meghagyta.

Szemével a tó felszínét pásztázta, hátha csak tréfát űz vele a csalfa tündér. Újra végiggondolta a tennivalókat, ujjain egyesével számolva a lépéseket.

- Kivártam a megfelelő pillanatot, kettétörtem a medált, elmondtam az ígét és gondoskodtam arról, hogy más nőnemű lény ne legyen a közelemben. Mit rontottam el? Attól félek...

Ekkor valaki gyengéden megbökte hátulról a vállát.

- Sose félj, szépfiú, egy percig sem voltál veszélyben. Egész idő alatt fedeztelek - lehelte fülébe egy forró, zabszagú hang. - De most rajtad a sor, kis csóddöröm...

Tim Shaw

Vérnász

Az éjszaka holdja ásít ránk
Itt a végtelen mozdulatlanságban
Körbefordul s önmagába ránt
S lassan olvad a vérpatak a számban

Ne félj: kezemben tartom szívedet
Megőrzöm én e végső pillanat során
Mint lelked emlékét nézem arcbőrödet
Mosolygok s mosolyogsz talán

Mellemre vonlak én szép Szerelmem
Vöröslő húskupac vagy itt körül
Gyöngyházként ragyog szemed szememben
Rám mered beled gőzölgő halma közül

Síkos vagyok érzed-e még Drága?
Véredben fürdöm itt e hús helyen
Édes az íz, fogam ha húsod vágja
Karmazsin csíkok kígyóznak testemen

Emitt hajadnak csapzott foltja látszik
Csontjaidból emelt emlékkupoládon
Nyelvem bordáidon húst kutatva játszik
Meztelen karjaid karjaimba zárom

Így ülök csendben nem mozdul a hold sem
Gyönyörbe fagyott az éj s a csillagok
Egyé váltak mint ahogy mi ketten
Őrizlek, vigyázlak mert te én vagyok

Kósza

A gyűlölet rózsái

Szépek vagytok. Szébbet talán még soha nem is láttam,
Kőkereszt tövében virítottatok, mikor éjjelen arra jártam.
Kezdetben csak távolról figyeltem eleven, sötét bájaitokat,
Néztem, ahogy a hold egyre jobban nyújtja fekete árnyaitokat.

Aztán, amikor lelkem már nem bírta elviselni szépségeteket,
Dübörgő szívvel odarohantam, és mind eltiportalak benneteket!
Remegő kézzel szorítottam szírmaitokat, melyek még ártatlanok,
Gyűlöltelek, mert ártatlan én már réges-régen nem vagyok!

De hirtelen megálltam, mikor valami mélyen összetört bennem,
Néztem a ti véretekől vörös kezem, s rájöttem, mit tettem.
Fájt a szívem, s zokogva térdeltem üres, csonka testetek láttán,
De ti nem vádoltatok meg, csak feküdtetek a földön árván.

Felnéztem, s a kereszt feketén, gyűlölködve nézett le rám,
Hiába is kérném, tudom, hogy nem hallaná meg az imám.
Nem bírtam elviselni szemrehányó körvonalát az éjszakában,
Felvettelek titeket, s elfutottunk, had álljon ott magában.

S most itt vagyunk; csendesen pihentek puha vánkösomon,
Nézlek titeket áhítattal, s gyarló szívemmel mellétek kívánkozom.
Bűnös vagyok, szűziesen tiszta véretek kezemről le nem moshatom,
De ti tudjátok, hogy mindezt szennyes lelkeimmel jóvátenni akarom.

Aljas gyilkosként köztetek feküdvé angyalok bocsánatát kérem,
Nem is érzem a fájdalmat, mikor fehér bőrömbe mártom késem.
Most már tisztátalan sötét vérem szennyes áldozatként a tietek,
Bocsánatra várva itt fogok örökre feküdni halkán veletek.

Kira

A fájdalom démona (fejfájás)

...a világ eltorzul,
ahogy ráterítik a vörös selymet
együtt lüktet
a szétpattanni készülő hajszálerek
görcsös csomóival -
kés az agyban
kanál meri ki a szemet
kocsányon lóg
helyén fogak nőnek
láthatatlan grimaszba
húzódó fél arca
mögött a csont lyukacsossá válik
halántéka besüpped
az ép csontba most vernek szöveget
kívülről: néma és mozdulatlan az arca
belülről: vörösen feketén üvöltő
gondolatok nélküli elven halottra
éppen most omlik rá sikoltó katedrálisra
fejét lehajtja mint aki töpreng
a történések közt tétován lépked
féloldalas mosollyal csillapítóktól kábán
bamba csodálkozással a világot nem érti
ahhoz hogy hányni tudjon
(fölmerül benne)
nem kéne először enni

Túri András

Fekete örvény, fekete kő

A kutató elme
munkája gyümölcse:
lenéz a szakadékba,
az örvény elragadja,
tiltott, örült tudás,
más!!

Éles árnyak közt,
összevagdalva,
rángó izmok bíbora,
csillagjég, fagyott fény,
álom az éjtó mélyén:
...lágyan lebegő agyhalál,
a mélységben köd szítál,
a sötétség túloldalán,
egy árnyék fölzábal,
hideg örvény szorongat,
a hazug kísérő hallgat...

Fáradt vándor
nyirkos pánikban,
téboly az undorban,
húsa és vére szétkenődve
odafagy
a sötét istenek oltárának
fekete kövére...

Túri András

Cím nélkül...

Csontvázgyermekét szorítja magához a
csontvázanya,
A csontokkal teli, férges földben,
Mely zsíros és fekete a benne rothadó testektől.

Túri András

Egy ősi isten

Az istennő mosolya
élethű márványcsoda
az imádat fénykoszorúja
beragyogja a tökéletes
anatómiailag részletes
szinte élő művet.

Ismeretlen az eredet.

Íme, előttem a tökéletes nő,
szinte lélegzik a kő.
A legenda szerint gonosz
volt, és érzéki démon,
szép boszorkány, ősi hatalom.

A holdsugár körbefogja,
mintha mozdult volna.
A zajok eltompulnak.
Elragad az elragadtatás,

örvénylő kavargás,
izomösszehúzódság,
pupillatágulás,
állók begörcsölve,
felpattan a szeme.

Sugara éget, lélegzetet vesz,
lelép a talpazatról, semmi nesz.
Rámfonódik, él a húsa,
ereim lángolnak, ahogy vérem szívja.
A gyönyörű test rám tapad.
Nem vagyok más, csak egy áldozat.

Túri András

Utolsó üdvözlés

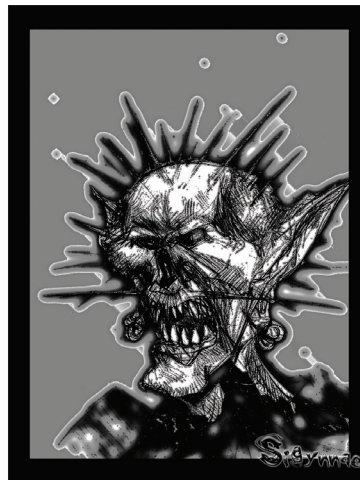
Koponyámat metsző
gondolat-töredékek
Agyhalott utolsó
remegő rezdülések

Vére folyik
az érzéseknek
Felsikolt bennem
A tébolyult Lélek

Émelyítő édeskés bűz
Lilásajkú üdvözlések
Maró gúny a halott szemekben

Üdvözöllek élőholt létemben!

Fényhozó

WEIS-HICKMAN: SÁRKÁNYDÁRDA KRÓNIKÁK

A Sárkánydárda krónikák első kötete, Az őszi alkony sárkányai 1992-ben jelent meg Magyarországon a Hibiszkusz könyvkiadónál. Én csak pár évvel később kaptam kölcsön Kapitánytól, de akkor már kézbe vehettem a folytatásait, A téli éj sárkányait és A tavaszi hajnal sárkányait is. Ez volt az első fantasy regény, amit elolvastam, és azóta is a kedvenceim közé tartozik. Ezért szeretném a figyelmetekbe ajánlani. Véleményem szerint ez az egyetlen regény a műfajban, ami sok szempontból megközelíti Tolkien műveinek színvonalát.

A történet egy rendkívül gondosan felépített világban játszódik. Minden pontosan el van helyezve térben és időben. Mindennek van múltja, jelene és formálódó jövője. A MAGUS-regényekkel ellentétben ezt a világot nem a különböző és egymásnak ellentmondó szabálykönyvekből lehet megismerni, hanem a cselekmény kibontakozása során bukkannak fel az újabb információk. Ezek gyakran a szereplők számára is újdonságot jelentenek, így időnként át kell értékelnünk a világról kialakított képünket, és nem okoz gondot a háttérismeretek hiánya sem.

A történet kezdetén seregek gyülekeznek északra, a Sötétség Királynője alá száll a földre és felébreszti a sárkányokat, hogy halált és pusztulást hozzanak Krynn lakóira. Ősi ellenfele, Paladine viszont követi őt, és mindent megtesz megfékezésére érdekében. Hosszú idő óta vívják már egymással a jó és a gonosz örök harcát, miközben Gilean, a semlegesség istene próbálja megőrizni az egyensúlyt.

Krynn lakói azonban abban a hitben élnek, hogy háromszáz évvel ezelőtt, az Összeomlaskor az istenek magukra hagyták őket, és többé nem hallgatják meg imáikat. Semmi sem olyan, mint egykor. Minden bizonytalan, a régi, legendás városok romokban hevernek, senki sincs biztonságban, és egyre nyugtalanítóbb hírek érkeznek északról. Az elfek visszahúzódtak erdeikbe, a törpék pedig a hegyek mélyére, és valamennyi faj a többieket teszi felelőssé az Összeomlás előidézéséért. (Kivéve a surranókat, Krynn enyveskező, örökké vidám vándorait, akik különösebben nem foglalkoznak a problémáival.)

A történet középpontjában egy kalandozó csapat áll. Régóta ismerik egymást és jó barátok. Őt év után találkoznak újra kedvenc fogadjukban, de az események úgy alakulnak, hogy újra el kell hagyniuk a várost, sarkukban a goblin városörökkel, és birtokukban egy titokzatos kék kristálypálccával, ami talán elvezethet az ősi istenekhez.

A világhoz hasonlóan a főszereplők jelleme is gondosan kidolgozott. Szó sincs tápos, "árván kalandozom" előtörténettel rendelkező karakterekről. Mindegyikük rendelkezik múlttal, jó és rossz tulajdonságokkal, féltett titkokkal, tervekkel és célokkal. A különböző jellemeik állandó kölcsönhatásban vannak egymással, és ami nagyon ritka a fantasy regényekben, a szereplőknél komoly jellemfejlődés figyelhető meg. Jellemük az események és társaik hatására formálódik át, az átélt megpróbáltatások nyomot hagynak rajtuk, és át kell értékelnük világképüket, hiszen a sárkányok megjelenésével fejtetőre állt minden, és valósággá

váltak a régi mesék. Egyszóval a jellemfejlődésnek nem a megszokott sémájával állunk szemben, és szerencsére nem kell "végigizgulnunk", hogyan lesz egy hétköznapi parasztfiúból világmegmentő hős egy hét leforgása alatt. Külön ki szeretném emelni ezt a tulajdonságot a női karaktereknél, hiszen a fantasy irodalom jelentős részében a nők megformálásánál az író nem jut tovább a mély dekoltázs és a nimfománia hangsúlyozásánál.

Nem térek ki külön valamennyi szereplő jellemzésére, de szeretném megemlíteni a két humoros figurát, Fizbant és Tasst. Fizban egy öreg, kicsit hibbant varázsló. Sokat vitatkozik a fákkal, mindig elhagyja a süvegét, nem emlékszik a nevére, és mindent kedvenc varázslatával, a tűzgolyóval próbál megoldani. Nagyon szeretetre méltó, és ha éppen nem ront el semmit, megdöbbenően jól bánik a mágiával. Tass legalább ennyire furcsa figura, ami egy surranónál nem is meglepő. Nem ismeri a félelmet, folyton beszél, és véletlenül minden, ami mozdítható, belepottyan valamelyik zsákocskájába. A csapatban ő a legnagyobb bajkeverő, de nem lehet rá sokáig haragudni.

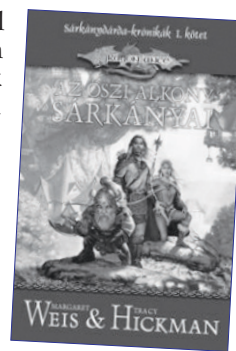
Az írók kiváló humorral rendelkeznek. A könyvben nincsenek erőltetett poénok. Megtalálták a megfelelő egyensúlyt, és semmit nem vittek túlzásba. Tass és Fizban figurája jól ellensúlyozza a könyv komorabb hangulatú elemeit, például Tanis, a félelő önmarcangoló jellemét és a Krynn világra zúduló háború borzalmait.

A regény másik jelentős pozitívuma, hogy a gonoszok sem arctalanok, és nemcsak azért szerepelnek a könyvben, hogy a jók le tudják őket kaszabolni. A Sötétség Királynője gonoszúsága ellenére nagyhatalmú istennő, a világ egyik teremtője, és tekintélyét senki sem vonja kétségbe. Fel sem mérül az elpusztítása, hiszen éppúgy része a világnak, mint a jóság. Követői imádják őt, világi hatalomra vágnak, és ezért készek bárkin átgázolni. Vezetői kiváló adottságokkal rendelkeznek és kemény küzdelem árán tettek szert a seregek feletti hatalomra. Ők éppúgy rendelkeznek múlttal, tervekkel és vágyakkal, mint a pozitív figurák, és nem a pusztta örület motiválja cselekedeteiket. Bennük ugyanúgy megtalálhatók a becsülendő jellemvonások, mint a hősökben a negatív tulajdonságok.

Azt, hogy a könyv végén, ki fog győzni és milyen áron, illetve mi tekinthető győzelemnek és ez mennyire lesz tartós, nem árulom el. Ez már bizonyos szempontból egy új történet kezdete.

Még egy dolgot szeretnék megemlíteni. Az őszi alkony sárkányai alapján 2008-ban készítették egy rajzfilmet. Aranyos lett, hűen követi a történetet, de nem tudta visszaadni a könyv tartalmát és hangulatát. Szerintem egyszer érdemes megnézni, de nem szabad túl sokat várni tőle. A könyv viszont egy életre szóló élmény. Ne hagyjátok ki!

Ida

Sunstroke, Enemy Efforts... csőbomba

Szubjektív elbeszélés a szentesi motoros találkozózn látott koncertekről

„Májusi eső aranyat ér!” - tartja a régi közmondás. Amikor május másodikán egy futó zápor félbeszakította az „Alteregeó” együttes produkcióját, a közönségnek aligha ez járt a fejében. Nem mintha az említett zenekar akkora sikert aratott volna. A többség nyilván inkább a sörét féltette, nem akarva, hogy a savas eső fokozza a habzást. Kovács Szabolcs, a Sunstroke vezetője és dobosa, eléggé pipa lett, és azt számolgatta, hogy mennyit fognak csúszni az átszereléssel. Az eső után az Alteregeó folytatta az épületes muzsikálást, miután az énekesük is végzett a telefonálással. Nekem ez jelképezte a legújabb kort, az én időmben nem volt divát a színpadon telefonálni, igaz nem is volt még mivel. A zene a felejthető kategóriába tartozott, a csapat leglelkesebb hívei, néhány begőzölt punklányon kívül saját maguk voltak. Talán erőből ennyit.

A SUNSTROKE

Amikor Kovi decemberben a terveiről regélt, csupán a remény támadt fel, de mérget nem mertem volna venni rá, hogy valaha az életben még Sunstroke koncertre fogok menni. Aztán egy áprilisi napon összefutottam Török Bálinttal, a zenekar egykori gitárosával, és ő újságolta nekem, hogy Sunstroke koncert lesz május 2-án! Mindketten kinyilvánítottuk, hogy ott leszünk. Elsősorban kíváncsivá tett Szabi decemberi nyilatkozata. Ebben azt fejtegette, hogy a zenében az eredetihez képest eltolódott a súlypont, a húzóssabb, titatita ritmus felé. Nos, pontosan ez volt a helyzet. Bár a csúszás miatt feszültek voltak a fiúk, már a beállásnál felsejlett egy erőteljes muzsika körvonala. Megrezdült bennem a múlt, mint valami történelem előtti szörnyeteg, akár a nagy Cthulhu, és kezdte nyújtogatni a csápjait. Bocskay Csabával azonnal tudtuk, hogy ez nagy durranás lesz. Az egykori „brutal” grindcore-metal, 2008-ban immár brutal death metal, zeneileg több megatonnával nehezebb, radioaktív robbanó elegy. Ezt a fémvihart a Golgothából jól ismert és szeretett VOCAL teszi életveszélyessé. Úgy tűnt nekem a közönséget meglepte a meredek váltás az „Alteregeó” után. A napsütötte délután ellenére, akár a sunstroke veszélyét is vállalva, több érdeklődő volt, mint amennyire bárki is számított. Már mint rajtunk „öregeken” és a begőzölt punklányokon kívül. Természetesen a csapat fiatal tagjainak barátai is megjelentek, láthatóan élvezve a produkciót. Csabával csak álltunk ott lelkesen, lenyűgözve, időnként összenézni, és azt mondtuk, szinte egyszerre: Ez k...jól! A Sunstroke zenéje a nagybetűs jelenben egy erőteljes, zúzó death, grindes betétekkel, a középtempónál Fear Factorys benyomásokkal. A muzsika az első: durr, bele a dobhártyákba recsenéséssel szerves egészet alkot. Az erős, lendületes gitárok rászpolyozzák a hallgatóság idegrendszerét. A dob folyamatos motorja, szíve a produkciónak, az ének pedig Golgothosan sötét és hiszteroid. Ha összegezni szeretném benyomásaim, akkor így fogalmazok: a Sunstroke, az új kor kései Death metalja, egy vén róka, egy vérprofi és két energikus fiatal előadásában. Az intro is, mely felvételtől ment, ezt a death-es feelinget erősítette. Néhány cím következik: Sötétség, Elátkozottak, Féreglyuk, beszédes címek! A régiek közül a Ciklont és a Gonosz álmat játszották. Ez utóbbira büszke va-

gyok, mivel az eredeti szöveget, amit a csapat átdolgozott, egy nagyon kemény vízióból írtam, piszok régen. A koncert gyengesége a hangzás, a technika. A hangfalak recsegtek, nem szóltak tisztán, ami egy ilyen elementáris zenénél nem egyszerűen zavaró, bűncselekmény. A Sunstroke ezen a napon feltamadott poraiból, a saját legendáját öregítve, ezúttal már az új kor metal zenét szeretői előtt is. Használhatnánk a fönix hasonlatot is akár, de a Sunstroke sokkal veszélyesebb madár.

A Sunstroke zenekar új tagsága:

Kovács Szabolcs: dob Dobos Andor: gitár
Borka Zoltán: basszus Molnár Zoltán: vokál

Most pedig megpróbálom közreadni azt a rövid beszélgetést, amit a fellépés után készítettem Kovival, a barátok, gratuláló rohama közepette:

TA: Itt állunk egy szenzációs koncert után...az immár egyértelműen újjáéledt Sunstroke zenekar dobosával, és B.Cs. üdvözlését és üzenetét tolmácsolom, hogy mi a F... vártál ezzel ennyi ideig?

Kovi: Igazából rengeteg elfoglaltságom volt. Meg aztán úgy voltam vele, hogy ez nem csak a Sunstroke-ról szól, ez egy közös zenekari produkció az Effortsal...és régi zenésztársak ketten maradtunk a Zolival...két külön műfajú zene, de bízom benne, hogy ők is jól fognak szerepelni...

TA: Hogyan született meg az ötlet...hogy újjáéledsz a zenekart?

Kovi: Gyakorlatilag megpróbáltam saját elszántságomat rávinni, találtam olyan zenésztársakat, fiatal gyerekek személyében... úgy döntöttem, hogy miért ne próbálnám meg... igazából az összes Sunstroke még nincsen feldolgozva... Régebről is játszottunk nótákat...

TA: Az összes fel lesz dolgozva?

Kovi: Így van, így van... másféle rációban, 2008-at írunk már... a korai Sunstroke-ból már nem is játszottunk úgy...

TA: Hagy jegyezzek meg valamit, ami azért remélem nem lesz sértő. Csaba azt mondta nekem, hogy a Szabi megtanult dobolni.

Nevetés, Szabi ékesszóló arcot vág.

(Megjegyzés: Szabolcs régebben eltörte a csuklóját és ekkor fel kellett adnia a dobolást, most sok évvel, és gondolom sok szenvedéssel később, ismét zenél.)

Kovi: ...Igen, Csabának erőteljes indíttatása van a Mardukra... és a zúzásra...

TA: Ettől függetlenül ismét megjegyzem, Csaba hihetetlenül lelkesen állt ott mellettem, és ő fogalmazta meg, hogy ez egy erőteljes death metal, grind kiállásokkal... Így van?

Kovi: Ühüm... ühüm... Így van! Tehát én elmondtam, hogy a Mardukot összekevertük a Metallicával, és egy kis Hipocrisy-vel...

TA: Számomra még nagyon kedves volt, amikor a Gonosz álmat játszottatok, csak azt nem értettük, hogy miért angolul voltak a szövegek....

Kovi: A gonosz álom az magyarul történt...

TA: Igen?

Kovi: Igen!... „a zár rozsdás, a kulcs eltört, lázas egységül az

A Sunstroke dob-szerelésének nyughelye

élet fölött, zsigereid görcse tetet ölt odabenn reszket a hús, el innen!... tehát ez magyarul van, kifelé ha nem hallatszott, azt nagyon sajnáljuk. Júniusban tervezek egy saját szervezésű koncertet több zenekarral, többek között az Enemy Efforts-szal... ott mi leszünk a főzenekar. Elénk próbálok beszervezni olyan csapatokat, akik lelkesek és zenélni akarnak. Bízok benne, hogy ott már lesz lemeztől kezdve, póló, halálsapka, kítűző, lufi, gumινό...

Röhögés.

Zoli közbeveti: Nyalóka!

Kövi: Igen Sunstroke-os gumινό... meg nyalóka!!... Bízom benne, hogy ott jobban fog sikerülni, ugyanis a kihangosítást befelé nem nagyon hallottam. Annyiból szerencsém volt, hogy a kontroll basszust hallottam. Bátran mondom Zolinak is, hogy abban nem fog csalódnai.

TA: Sokszor recsegett, de hát ez nem rajtatok múlt... Hány számot játszottatok most?

Kövi: Nyolc számot játszottunk, ebben van egy átkötés, amivel két számot kapcsolunk volna össze... Úgy voltunk vele, hogy nem sietünk, jobb így, hogy csemegézzenek el a rajongók ezeken, mivel ilyen rövid időt kaptunk.

TA: Az hiszem, ezt vastagon alá lehet húzni, hogy a Sunstroke a nap meglepetése!

Kövi: Reméljük, hogy a jövő is ilyen lesz!

TA: Nagyon szépen köszönöm, és sok sikert kívánok a zenekarnak!

EFFORTS

TA: Kedves Zoltán, volt nektek már 2007 decemberében egy koncertetek, ami egy nagyon különleges alkalom volt, hiszen jöttetek haza Angliából is fellépni egykori tagok. Adódik a kérdés, hogy most mi lesz a felállás?

Zoli: Azóta a zenekar teljesen fixálódott, jómagam dobolok, Bulás Gabi gitár-ének, Pataki Tamás basszus, és bővültünk egy gitárossal, aki más zenekarban is tag, ő a Tímár Matyi...

TA: Tímár Matyi?

Zoli: Igen! És így lefixálódott az egész banda, ez a lényeg... sokat csiszolódtunk... most csak egy feldolgozást játszottunk, az AMD-től a Pulykát, mivel a másik gitáros még nem tanulta meg a feldolgozásokat... később lesz Slayer, Metallica, pár SOD...

Megjegyzés: Sajnos ezen a ponton Zolika szövege teljesen elvész a színpadról jövő hangorkánban -valaki rettenetesen mond valamit- így egyszerűen kivehetetlen, mit akar közölni. Ha jól vettem ki, Zoli a hardcore műfajt említi, nyilvánvalóan az Efforts műfaji definíciójaként. Minden hallatszik, csak Zoli nem, én meg utólag nem tudom rekonstruálni a beszélgetés ezen részét, elvégre ezért rögzítettem volna. Emiatt elnézést kérek mind az olvasóktól, mind a zenekartól. Miután Zoli elmondta, amit nem értek, én is alig érthetően sikeres fellépést kívánok nekik...

Hosszas kísérletezésbe fogtam, hogy a fenti részt kislabilabizáljam, sajna azonban nem jártam sikerrel. Aztán Tímár Zolival beszéltem erről, és ő szívesen segített rekonstruálni az akkori mondanóját. Ennek lényege, hogy a zenekarnak komoly tervei vannak a jelenlegi felállással. Őszre terveznek egy kislemezt, kb 5-6 számmal. Most nem jelentetnek meg demo-t. A demózás ideje elmúlt. Anno, a 90-es években 3-at is kiadtak. A 2000-es évek elején feloszlott az együttes, családi problémák, elköltözés stb. miatt. Tudatában vannak, hogy ez a zenekar utolsó lehetősége, ennyi év után összeállva, ezért szeretnék a maximumot kihozni ebből. Úgy legyen!

AZ ENEMY EFFORTS

Ezen a napon a másik feltámadott a Sunstroke után következett. Az Enemy Efforts-ról decemberben már írtam jót is meg rosszat is. Most ismét nagy volt bennem a várakozás. Az elmúlt hónapok nem múltak el nyom nélkül a csapat felett. A színpadon az előző után ismét egy kiforrat, lendületes és vidám csapat állott, akik az első pillanattól kezdve a legjobbat adták magukból. Ismét a hangzason múltott, hogy ez nem volt mindig egyértelmű. Egy hosszas beállás után az Efforts már a kezdéshez cihelődött, amikor vad motorosok gördültek a színpad elé. Bulás Gabi lelkes biztatására jól megtúrúztatták a gépeiket, biztosítva ezzel a meghitt benzingőzös hangulatot a koncert nyitányához. A zene lendületes, kellemes trash-es elemeket sem nélkülöző, vidám Hc, amolyan kirúgjuk a közfalat jellegű. A szövegek társadalmi-politkai töltése már nem ilyen vidám, de beleillik a régi-új Efforts közegébe. 2007 decemberében az írtam, hogy az Effortsnak nem erős oldala szöveg. Ez most is áll, de nem akarom ismét kárhozotni őket ezért. Elvégre nem terem minden bokorban egy József Attila. Végül is ez egy szabad szájú, reszelősen vidám zene, kemény mondanivalóval. A muzsika a Hipertóniából átjött Tímár Máttyás cizellált játékaival kiegészülve telt és erős lett, az AMD nyomvonalú stílusból építkezve. A dob itt is nagyon erős, a zenésztársak bátran támaszkodhatnak arra az acélszívre. Gabi a vidám átkötő szövegeivel még hangulatot is tudott volna teremteni, ha nem mindenki a Pokolgépet várta volna. A srácok teljes erőbedobással muzsikáltak, a kötelező AMD feldolgozás, a pulyka mellé, ahogy Zoli utalt rá, ezúttal nem került több. A dalok a saját szubjektív benyomásomban, hangulatilag a gyalogsági kézfegyver zenei világára rimeltek. A „Pofádat befogod” c. szerzeményük nagyon tetszett. Ezen is a nagy példaképet éreztem, ami egyáltalán nem baj, sőt az egyik legerősebb daluk. Az Enemy Efforts egyértelműen beérett a decemberi kezdet után. Még a színpadon voltak, amikor az est „fénypontja”, a „nagy” név megérkezett, egy minibusszal. Egyből biztonsági emberek rohantak oda, pedig senki sem akart rájuk műanyag pisztolyt fogni. A napszemüveges „sztárok” dohányozva nézgettek a nyomuló Efforts-ot, ők meg összevigyorogtak odafönn. Szerintem egyértelműen gúnyosan. Velük somolyogtam a kikoptott rocksztárokon én is.

A CSÖBOMBA

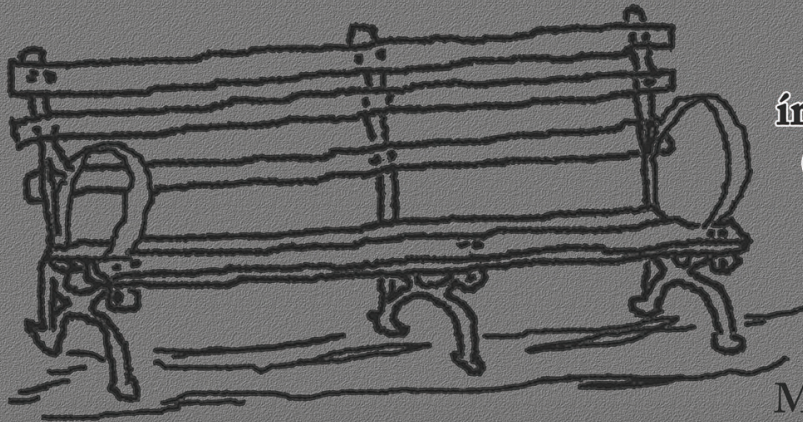
Az egykori nagy, országosan ismert és szeretett zenekart én nem vártam meg. Afféle iparosembereknek tünnek. Az elhatározásomat az tette véglegessé, amikor az egyiküket megállította egy kövér rokkerlány, és autogramot kért a vállszatyrára. Múmsollyal firkált. Ennyi elég volt, bőven....Másnap, azaz „after day”, Csaba keresett telefonon, és eldicsekedett, hogy együtt ivott a Sunstroke és Efforts tagjaival a közeli Delelő nevű intézményben, és kapott egy Sunstroke pólot. A pokoli masináról faggattam, mire ő jelzőkkel válaszolt. Ezeket nem idézem. Esetleg mégis egyet: hulladék. Szerinte általános volt a csalódás a Kukovecz által vitt névvel szemben. Volt aki az Eddához hasonlította. Ez az Eddára nézve kétségtelenül sértő, a Pokolgépre, mint névre, gyalázat. Így aztán a harmadik szám körül távoztak a kocsmába. Egy munkatársam, családanya és rockrajongó szintén az elején elment haza, dühösen! Nem hiszem, hogy ezt tovább kéne kommentálni...

Túri András

KÁÉLET

(Káélet, dráma)

Szentes, Művelődési és Ifjúsági Ház
2008. május 29. csütörtök, 19:00 óra.

írta és rendezte:
Cziczó Attila

A Lidércfény
és a Szentesi
Művelődési Központ
szervezésében

Az előadás ingyenes,
de a férőhely korlátozott.

